

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl v senátě složeném z předsedkyně senátu JUDr. Zuzany Bystřické
a soudců JUDr. Mariana Kokeše, Ph.D., a JUDr. Faisala Husseiniho, Ph.D., ve věci

žalobce: **I. M.**
zastoupený advokátem Mgr. Petrem Václavkem
sídlem Opletalova 25, 110 00 Praha 1

proti
žalované: **Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců**
sídlem náměstí Hrdinů 3, 140 21 Praha

o žalobě proti rozhodnutí žalované ze dne ze dne 29. 11. 2018, č. j. MV-64125-4/SO-2018

takto:

- I. Rozhodnutí Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců ze dne 29. 11. 2018, č. j. MV-64125-4/SO-2018, se **ruší** a věc se **vrací** žalované k dalšímu řízení.
- II. Žalovaná je **povinna** zaplatit žalobci na náhradě nákladů řízení částku ve výši 12 228 Kč k rukám žalobcova advokáta Mgr. Petra Václavka, a to do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

1. Žalobce se podanou žalobou domáhá zrušení v záhlaví citovaného rozhodnutí, kterým žalovaná zamítla odvolání žalobce a potvrdila rozhodnutí Ministerstva vnitra České republiky, odboru azylové a migrační politiky (dále jen „ministerstvo vnitra“) ze dne 3. 5.

2018, č. j. OAM-11807-25/ZM-2016. Tímto rozhodnutím ministerstvo vnitra zamítlo žádost žalobce o prodloužení platnosti zaměstnanecké karty dle § 44a odst. 1 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky, v rozhodném znění (dále jen „zákon o pobytu cizinců“). Dle žalovaného totiž žalobce nebyl převážnou část doby, na kterou mu byla udělena zaměstnanecká karta, přítomen na území České republiky, a neplnil tak účel, za kterým mu byl na území České republiky pobyt povolen, což představuje jinou závažnou překážku pro prodloužení pobytového oprávnění podle § 44a odst. 10 ve spojení s § 46e odst. 1 a § 37 odst. 2 písm. b) v návaznosti na § 56 odst. 1 písm. j) zákona o pobytu cizinců.

II. Shrnutí argumentů obsažených v žalobě

2. Ve včas podané žalobě (§ 72 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, dále jen „s. ř. s.“), splňující též ostatní podmínky řízení (§ 65, § 68 a § 70 s. ř. s.), žalobce navrhuje, aby krajský soud rozhodnutí žalované zrušil.
3. Žalobce v první řadě uvádí, že s ohledem na skutečnost, že ministerstvo vnitra vydalo rozhodnutí o zamítnutí žádosti žalobce o prodloužení zaměstnanecké karty až s odstupem dvou let od podání této žádosti žalobce, za období, v němž se musí posuzovat doba, kdy žalobce nebyl přítomen na území České republiky, je proto nezbytné považovat období od začátku platnosti zaměstnanecké karty do vydání tohoto rozhodnutí, neboť se zde uplatní fikce prodloužení pobytového oprávnění ve smyslu § 47 odst. 7 zákona o pobytu cizinců. Z toho důvodu pak jednoznačně nelze tvrdit, že žalobce neplnil účel pobytu po většinu trvání pobytového oprávnění, neboť od 1. 11. 2014, kdy začalo žalobci platit povolení k pobytu na území České republiky na základě zaměstnanecké karty, do 3. 12. 2018, kdy rozhodnutí žalovaného nabylo právní moci, žalobce určitě strávil na území České republiky více než polovinu předmětného období.
4. Žalobce dále tvrdí, že ze spisového materiálu je zjevné, že žalobce jako zaměstnanec na pozici obchodního zástupce společnosti GAS-transport s. r. o. často cestoval, neboť se musel zaučit, což také vypověděl při svém výslechu. Podle žalobce je naprosto běžné, že obchodí zástupci většinu pracovní doby stráví na cestách. Mimoto žalobce rozporuje tvrzení žalovaného, že cesty žalobce mimo území České republiky byly neodůvodněné, neboť je to v rozporu s obsahem správního spisu, konkrétně se svědeckou výpovědí žalobce. Žalobce nadto uvádí, že žalovaný v rozporu s judikaturou správních soudů posoudil neplnění účelu pobytu žalobce pouze na základě jeho absence na území České republiky, aniž by se zabýval bezpečnostně-politickými aspekty důvodu nevyhovění žádosti žalobce o prodloužení platnosti zaměstnanecké karty, čímž se dopustil nezákonného extenzivního výkladu zákonné úpravy prodlužování pobytových oprávnění cizinců.
5. Žalobce rovněž namítá, že se ministerstvo vnitra dostatečně nezabývalo přiměřeností napadeného rozhodnutí, neboť neposoudilo veškeré aspekty, jejichž posouzení zákon o pobytu cizinců pro zhodnocení přiměřenosti rozhodnutí o neprodloužení platnosti zaměstnanecké karty požaduje. V této souvislosti žalobce uvádí, že napadené rozhodnutí je v rozporu s čl. 3 odst. 1 Úmluvy o právech dítěte, když toto rozhodnutí zjevně nezohlednil při rozhodování práva syna žalobce, který v České republice navštěvuje základní školu a má zde vytvořeny vazby a plně přivykl místnímu způsobu života. Nutnost vycestování žalobce z České republiky by tak zjevně nepřiměřeně ovlivnila taktéž syna žalobce.

V poslední řadě namítá žalobce, že se při rozhodování o prodloužení platnosti zaměstnanecké karty žalobce dopustil žalovaný nezákonného přepjatého formalismu, když nezohlednil účel a smysl zákonné úpravy tak, aby v případě žádosti žalobce dosáhl spravedlivého řešení.

III. Vyjádření žalované

6. Žalovaná ve vyjádření k žalobě v podstatě rekapituluje své závěry, formulované v napadeném rozhodnutí. Podle jejího názoru byly splněny zákonné podmínky pro zamítnutí podané žádosti, proto žalovaná navrhuje, aby krajský soud žalobu jako nedůvodnou zamítl.

IV. Ústní jednání konané dne 26. 5. 2020

7. Při ústním jednání žalobce setrval na svých žalobních tvrzeních; žalovaná se z jednání řádně a včas omluvila, přičemž vyslovila souhlas s jednáním bez její účasti.

V. Posouzení věci krajským soudem

8. Krajský soud přezkoumal v mezích žalobních bodů (§ 75 odst. 2 s. ř. s.) napadené rozhodnutí žalované, jakož i předcházející rozhodnutí ministerstva vnitra, včetně řízení předcházejících jejich vydání, a dospěl k závěru, že žaloba **je důvodná** (§ 78 odst. 1 s. ř. s.).
9. Obsah žalobních námitek a tedy i podstatu nyní projednávané věci tvoří věcná polemika žalobce se závěry ministerstva vnitra a žalované, týkající se zákonnosti zamítnutí jeho žádosti o prodloužení povolení k pobytu na základě zaměstnanecké karty dle § 44a zákona o pobytu cizinců.
10. Podle § 44a odst. 10 zákona o pobytu cizinců platí, že „[m]inisterstvo platnost zaměstnanecké karty neprodlouží, nesplňuje-li cizinec podmínky uvedené v § 42g odst. 2 písm. b) a c), § 42g odst. 3 nebo 4 anebo je-li důvod pro zahájení řízení o zrušení platnosti zaměstnanecké karty (§ 46e), a dále, jestliže Úřad práce České republiky – krajská pobočka nebo pobočka pro hlavní město Prahu vydal závazné stanovisko, že další zaměstnávání cizince nelze vzhledem k situaci na trhu práce povolit.“ Podle § 46e odst. 1 zákona o pobytu cizinců platí, že „[m]inisterstvo zruší platnost zaměstnanecké karty z důvodů uvedených v § 37 ...“ Podle § 37 odst. 2 písm. b) zákona o pobytu cizinců platí, že „[m]inisterstvo dále zruší platnost víza k pobytu nad 90 dnů, jestliže cizinec přestal splňovat některou z podmínek pro udělení víza za podmínky, že důsledky tohoto rozhodnutí budou přiměřené důvodu pro zrušení platnosti víza. Při posuzování přiměřenosti ministerstvo přiblíží zejména k dopadům tohoto rozhodnutí do soukromého a rodinného života cizince.“ Konečně z § 56 odst. 1 písm. j) zákona o pobytu cizinců vyplývá, že „[d]louhodobé vízum, s výjimkou víza k pobytu nad 90 dnů za účelem strpění pobytu na území z důvodu podle § 33 odst. 3, ministerstvo cizinci neudělí, jestliže pobyt cizince na území není v zájmu České republiky nebo je zjištěna jiná závažná překážka pobytu cizince na území.“
11. Námitka žalobce, že měly správní orgány při rozhodování o žádosti žalobce zohlednit skutečnost, že žalobce v době dvou let od podání žádosti o prodloužení platnosti zaměstnanecké karty do právní moc rozhodnutí o této žádosti plnil účel povolení k pobytu na území České republiky, je nedůvodná. Dle krajského soudu je totiž potřeba odlišovat případy neudělení, resp. neprodloužení platnosti zaměstnanecké karty z důvodu dle § 37 odst. 1 písm. b) zákona o pobytu cizinců od důvodu dle § 37 odst. 2 písm. b) zákona o

pobytu cizinců. Zatímco v prvním případě je tomu tak z důvodu, že „*cizinec neplní účel, pro který bylo vízum uděleno*“ [§ 37 odst. 1 písm. b) zákona o pobytu cizinců], v druhém případě kvůli tomu, že „*cizinec přestal splňovat některou z podmínek pro udělení víza*“ [§ 37 odst. 2 písm. b) zákona o pobytu cizinců]; navíc v tomto případě zákon jeho aplikaci výslovně podmiňuje zásadou přiměřenosti, zejména z hlediska dopadů do rodinného a soukromého života cizince.

12. Nejvyšší správní soud opakovaně, například v rozsudcích ze dne 27. 12. 2011, č. j. 7 As 82/2011-81, ze dne 28. 5. 2014, č. j. 4 As 165/2013-50, nebo ze dne 3. 3. 2016, č. j. 7 Azs 322/2015-43 (rozhodnutí správních soudů jsou dostupná na www.nssoud.cz), dovodil, že nenaplnění účelu předchozího pobytu je závažnou překážkou dle § 56 odst. 1 písm. j) věty druhé zákona o pobytu cizinců, a tudíž důvodem pro neprodloužení dlouhodobého pobytu dle § 37 odst. 2 písm. b) tohoto zákona (aplikovaného na základě odkazu v ust. § 44a odst. 3 tohoto zákona). Nutnost naznačeného rozlišení uvedených dvou důvodů pro neprodloužení platnosti povolení k dlouhodobému pobytu zdůraznil Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 8. 8. 2012, č. j. 3 As 15/2012 - 29, kde uvedl, že důvod dle § 37 odst. 2 písm. b) zákona o pobytu cizinců „*je odlišný od důvodu dle § 37 odst. 1 písm. b) zákona o pobytu cizinců. Toto ustanovení totiž nelze aplikovat, jestliže v době před vydáním rozhodnutí o prodloužení platnosti povolení k pobytu začal cizinec účel pobytu plnit. Jinými slovy neplnění účelu pobytu a nenaplnění účelu předchozího pobytu jsou dva samostatné důvody pro neprodloužení platnosti povolení k pobytu, pro které je rozhodné jiné období, za které se jednání žadatele posuzuje. Zatímco v prvním případě je rozhodující jednání i v průběhu řízení o prodloužení platnosti povolení k pobytu, v druhém případě se zkoumá pouze plnění účelu pobytu v době platnosti povolení k tomuto pobytu.*“
13. Dle krajského soudu lze tyto závěry aplikovat taktéž na rozhodování o prodloužení platnosti zaměstnanecké karty, neboť právní úprava, která se aplikuje při rozhodování o prodloužení platnosti zaměstnanecké karty, se shoduje s právní úpravou, kterou je potřeba zohlednit v případě rozhodování o prodloužení platnosti povolení k dlouhodobému pobytu. Je tedy zjevné, že pokud byl důvodem pro zamítnutí žádosti žalobce o prodloužení platnosti zaměstnanecké karty důvod podle § 37 odst. 2 písm. b) zákona o pobytu cizinců, nemohlo ministerstvo vnitra při svém rozhodování přihlížet k době po uplynutí platnosti zaměstnanecké karty, neboť je potřeba přihlížet pouze k období, v němž trvalo předchozí bytovému oprávnění. Institut fikce prodloužení trvání bytového oprávnění dle krajského soudu nemůže zhojit překážku pro povolení prodloužení dlouhodobého pobytu, která vznikla v době zahájení řízení o tomto prodloužení, neboť by *ad absurdum* mohlo dojít k tomu, že cizinci začnou plnit účel dlouhodobého pobytu až poté, co podají žádost o jeho prodloužení s předpokladem, že zvládnou naplnit účel pobytu do doby, než ministerstvo vnitra o jejich žádosti rozhodne. To však dle krajského soudu není účelem fikce prodloužení trvání bytového oprávnění – tím je zajistit cizinci legální pobyt na území České republiky za situace, kdy by již mělo dojít k uplynutí platnosti jeho současného povolení k dlouhodobému pobytu, aniž by zatím bylo rozhodnuto o tom, zda cizinci bude povoleno na území České republiky pobývat i nadále.
14. Důvodnou však krajský soud shledal námitku žalobce, že žalovaný příliš extenzivně vyložil ustanovení § 56 odst. 1 písm. j) zákona o pobytu cizinců při posuzování toho, zda jednání žalobce představovalo jinou závažnou překážku pro vyhovění žádosti žalobce o prodloužení zaměstnanecké karty. Jak vyplývá z obsahu správního spisu, žalobci byla s platností od 1. 11. 2014 do 31. 10. 2016 vydána zaměstnanecká karta a tedy na základě

toho dne 21. 10. 2014 povolen dlouhodobý pobyt za účelem zaměstnání (zaměstnanecká karta). V průběhu platnosti tohoto povolení podal žalobce dne 6. 9. 2016 žádost o její prosloužení, která ovšem byla výše citovaným rozhodnutím ministerstva vnitra ze dne 3. 5. 2018 zamítnuta, což následně aprobovala i žalovaná v napadeném rozhodnutí. Oba správní orgány vycházely ze shodného skutkového stavu a dospěly ke shodným právním závěrům, na jejichž základě žádost žalobce o prodloužení jeho dlouhodobého pobytu – zaměstnanecké karty zamítly s odkazem na shora citovaný § 56 odst. 1 písm. j) zákona o pobytu cizinců. Konkrétně z důvodu zjištění tzv. „jiné závažné překážky“ pobytu žalobce na území České republiky, kterou spatřovaly v „dlouhodobé, opakované a neodůvodněné nepřítomnosti žalobce na území České republiky“, jelikož žalobce převážnou část posledního povoleného pobytu strávil mimo území České republiky, kdy byl na území České republiky přítomen v souhrnu pouze 310 dní z dvouletého období (v délce 731 dnů), což prokazují jak razítka v cestovním dokladu žalobce, tak i jeho svědecká výpověď.

15. S tímto hodnocením a konstatováním existence tzv. „jiné závažné překážky“ dle § 56 odst. 1 písm. j) zákona o pobytu cizinců v nyní projednávaném případě žalobce se nicméně krajský soud neztotožňuje.
16. Prostá skutečnost, že cizinec pobývá na území České republiky málo, nemůže dle krajského soudu představovat tzv. jinou závažnou překážku dle § 56 odst. 1 písm. j) zákona o pobytu cizinců bránící prodloužení jeho pobytu, což ostatně opakovaně ve své judikatuře ve skutkově obdobných věcech zdůraznil i Nejvyšší správní soud. Kupříkladu v rozsudku ze dne 18. 10. 2018, č. j. 5 Azs 82/2016-29, Nejvyšší správní soud pro nezákonnost v souladu s § 110 odst. 1 s. ř. s. zrušil rozsudek krajského soudu, neboť se neztotožnil s právním názorem krajského soudu (a správních orgánů), pokud za tzv. jinou závažnou překážku dle § 56 odst. 1 písm. j) zákona o pobytu cizinců spatřoval ve skutečnosti, že cizinec pobýval na území České republiky, resp. schengenského prostoru z povolených dvou let (2009 – 2011) pouze přibližně 3 měsíce. Nejvyšší správní soud naopak zdůraznil, že „skutečnost, že cizinec pobýval v rámci povolení k dlouhodobému pobytu na území České republiky krátkou dobu, není sama o sobě jinou závažnou překážkou bránící prodloužení platnosti tohoto povolení podle § 44a odst. 3 v návaznosti na § 35 odst. 3 a § 37 odst. 2 písm. b) s odkazem na § 56 odst. 1 písm. j) zákona o pobytu cizinců (ve znění účinném do 16. 8. 2015).“ K obdobnému závěru dospěl Nejvyšší správní soud i v rozsudku ze dne 3. 3. 2016, č. j. 7 Azs 322/2015-43, či v rozsudku ze dne 8. 11. 2017, č. j. 10 Azs 262/2016-41, kde i v těchto případech správní orgány založily své rozhodnutí o neprodloužení dlouhodobého pobytu na konstatování krátkodobosti předchozího faktického pobytu cizince na území České republiky, v prvním případě se cizinec na území České republiky zdržoval 63 dní, ve druhém případě zde pobýval 38 dní, a to vždy v rámci předchozího povolení k dlouhodobému pobytu za účelem podnikání v letech 2009 až 2011, resp. 2010 až 2012.
17. S ohledem na výše uvedené má krajský soud i v nyní projednávané věci za to, že nápadně krátký pobyt cizince (resp. v celkovém souhrnu dlouhodobá nepřítomnost cizince) na území České republiky v rámci předchozího dlouhodobého pobytu není sám o sobě (bez dalšího) důvodem pro zamítnutí žádosti o prodloužení tohoto pobytu. Může však být indicií, která povede správní orgány ke zjišťování, nakolik cizinec skutečně plní účel pobytu, kterým v případě žalobce je zaměstnání, a je tudíž na místě posoudit, zda skutečně (v letech 2014–2016) plnil funkci zaměstnance, anebo zda jeho zaměstnávání v České republice probíhalo pouze formálně – „na papíře“ – bez toho, že by odpovídalo reálnému

výkonu v praxi. Nestačí mít totiž pouhé formální uzavření zaměstnanecké smlouvy a registraci k systému veřejného zdravotního pojištění a sociálního zabezpečení, aniž by zaměstnanecká činnost byla fakticky na území České republiky vykonávána, neboť by tak došlo k obcházení smyslu a pravidel zákona o pobytu cizinců. Ten stojí na principu, že pobyt cizince na území České republiky musí být odůvodněn, např. dlouhodobým zaměstnáním, podnikáním, studiem, a tyto činnosti musejí být skutečně na území České republiky vykonávány; k tomu viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 12. 2011, č. j. 7 As 82/2011-81.

18. Lze tedy učinit dílčí závěr, dle kterého se rozhodující správní orgány primárně zaměřily na nesprávné skutkové okolnosti, když posuzovaly pouze skutečnou dobu pobytu žalobce v rámci jeho předchozího povolení k dlouhodobému pobytu na základě zaměstnanecké karty; z této doby v rozsahu 310 dní pak bez dalšího dovodily, že žalobce fakticky nevyužívá účelu, pro který mu byl dlouhodobý pobyt povolen, což představuje tzv. „jinou závažnou překážku“ jeho dalšího pobytu dle § 56 odst. 1 písm. j) zákona o pobytu cizinců, a proto mu tento pobyt neprodloužily, resp. zamítly jeho žádost o prodloužení. Opomněly ovšem, že účelem povolení k pobytu není pobyt samotný, nýbrž konkrétně určený účel, pro který byl pobyt povolen a kterým v tomto případě bylo zaměstnání ve společnosti GAS-Transport s. r. o. A právě plněním tohoto účelu pobytu, tj. výkonem zaměstnanecké činnosti v rámci jmenovaného zaměstnavatele, se měly správní orgány zabývat.
19. Vzhledem k tomu, že tímto způsobem nepostupovaly, musí krajský soud napadené rozhodnutí žalované zrušit a věc jí vrátit k dalšímu řízení s tím, aby se podrobně zabývala otázkou reálného plnění účelu dlouhodobého pobytu žalobce na území České republiky.
20. Pokud tedy byla dovozována ze strany správních orgánů formálnost předchozího pobytu žalobce (bez jeho faktické konzumace), nepochybně bylo namístě zkoumat skutečné plnění účelu tohoto pobytu žalobce v dané době – tedy v letech 2014 až 2016, a to především na základě vlastního posouzení výkonu zaměstnanecké činnosti žalobce, nikoli pouze na základě jeho skutečné celkové doby pobytu na území České republiky. Tato doba není a nemůže být pro posouzení věci rozhodná. Současně však nelze říci, že by šlo o údaj zcela irelevantní, neboť, jak již bylo uvedeno výše, může indikovat problém či pochybnosti právě ve vztahu k tomu, zda cizinec skutečně reálně plní účel, pro který mu byl pobyt povolen. Logicky, pokud byl cizinci povolen dlouhodobý pobyt, předpokládá se, že se na území České republiky bude zdržovat dlouhodobě. A nezdržuje-li se zde cizinec dlouhodobě (převážnou část doby, na niž mu byl pobyt povolen), pak je na správních orgánech, aby náležitě zjistily skutkový stav věci a vyvodily z toho závěr, na základě něhož cizinci jeho pobyt následně prodlouží, nebo naopak neprodlouží. Krajský soud přitom podotýká, že dle jeho názoru není nikterak nemyslitelné, že by žalobce nemohl plnit účel povolení dlouhodobého pobytu za účelem zaměstnání, když jako obchodní zástupce trávil část doby platnosti jeho zaměstnanecké karty na území jiného státu, jestliže jeho zaměstnavatel hodlá v tomto státě rozvíjet svou podnikatelskou činnost a za účelem přípravy na rozvoj této podnikatelské činnosti a svého zaměstnance, který je původem z tohoto státu, a ovládá tak místní jazyk, případně disponuje potřebnými kontakty, do této země vyšle jako obchodního zástupce. Tyto okolnosti nicméně správní orgány blíže nevzaly do úvahy a není úlohou krajského soudu tyto činnosti správních orgánů v rámci provádění skutkových zjištění nahrazovat.

V. Závěr a náklady řízení

21. Krajský soud proto s ohledem na výše uvedené rozhodnutí žalované zrušil, a to z důvodu nezákonnosti dle § 78 odst. 1 s. ř. s. V dalším řízení je žalovaná vázána právním názorem krajského soudu (§ 78 odst. 5 s. ř. s.) a bude tedy na ní, aby zajistila nápravu shora vytčených vad.
22. O náhradě nákladů řízení krajský soud rozhodl podle § 60 odst. 1 s. ř. s., podle něhož nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl.
23. Žalobce dosáhl v řízení o žalobě plného úspěchu, a proto má právo na náhradu nákladů řízení vůči žalované. Odměna zástupce (advokáta) žalobce a náhrada hotových výdajů byla stanovena podle § 35 odst. 2 s. ř. s. a vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif), ve znění pozdějších předpisů. V daném případě se jednalo o dva úkony právní služby (příprava a převzetí zastoupení, žaloba) ve výši $2 \times 3 \times 100$ Kč a dva režijní paušály ve výši 2×300 Kč, tedy celkem 6 800 Kč. Protože advokát žalobce je plátcem daně z přidané hodnoty, zvyšují se náklady řízení ve smyslu § 57 odst. 2 soudního řádu správního o částku 1 488 Kč odpovídající dani (21 %), kterou je advokát povinen z odměny za zastupování a z náhrad hotových výdajů odvést. Žalobci dále přísluší náhrada za zaplacený soudní poplatek za žalobu proti rozhodnutí správního orgánu ve výši 3 000 Kč a poplatek za návrh na přiznání odkladného účinku ve výši 1 000 Kč, celkově tedy 4 000 Kč.
24. Celkem tedy byla žalobci vůči žalované přiznána náhrada nákladů ve výši 12 228 Kč. K jejímu zaplacení soud určil přiměřenou lhůtu.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat do dvou týdnů po jeho doručení kasační stížnost. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních právních předpisů vyžadováno pro výkon advokacie.

Brno 26. května 2020

JUDr. Zuzana Bystřická v.r.
předsedkyně senátu